

Razmatranje: ponedjeljak 2.tjedna adventa

Neke misli koje nam mogu pomoći u molitvi tijekom ovog vremena došašća.

- Vjera i nada u Božje spasenjsko djelovanje
 - Radost i povjerenje
 - Nadilaženje poteškoća u širenju ove istine mnogima
-

EVANĐELJE po svetom Luki prikazuje nam Isusa u Kafarnaumu, vjerojatno u Petrovoj kući. Ondje se okupio velik broj ljudi da čuju Učiteljevo propovijedanje, uključujući i neke farizeje i učitelje Zakona, koji su došli iz svakog sela Galileje i Judeje te iz Jeruzalema (Lk 5,17). Evanđelist, liječnik po zanimanju, dodaje upečatljivu primjedbku: „*A sila ga je Gospodnja nukala da liječi*“ (Lk 5,17). Sveti Luka ovime postavlja pozornicu za opis izvanrednog događaja. A liturgija, dajući nam ovaj odlomak za drugi tjedan došašća, poziva nas na dublje povjerenje u svemoćnu snagu našega Oca, Boga, da nas izliječi.

U kući je bilo mnogo ljudi. „*I gle, ljudi doniješe na nosiljci čovjeka koji bijaše uzet. Tražili su da ga unesu i stave preda nj. Budući da zbog mnoštva nisu našli kuda bi ga unijeli, popnu se na krov te ga između crijepova s nosiljkom spuste u sredinu pred*

Isusa.“ (Lk 5,18-19). Njihova hrabra i odlučna gesta pokazuje koliko su voljeli svog prijatelja. Također vidimo i poslušnost te snažnu vjeru samog bolesnika u Isusovu moć ozdravljenja. Dopustio je da ga spuste kroz krov, što je svakako bilo rizično. No, vjerovao je da se čuda koja je Isus učinio drugdje mogu dogoditi i njemu.

Možda su neki od prisutnih pomislili da će Gospodinu smetati takva intervencija. Ali kad je bolesnik bio položen pred Njega, Učitelj se zadivio njihovoj vjeri. Evanđelje kaže da *„kad vidje njihovu vjeru, reče: ‘Čovječe, otpušteni su ti grijesi’“* (Lk 5,20). Gospodin time pokazuje da mu je najvažnije duhovno ozdravljenje.

„Uzetoga čovjeka možemo shvatiti kao sliku svakoga čovjeka koga grijeh sputava da se slobodno kreće, da ide putem dobra i daje najbolje od sebe. Zlo, kada pusti korijenje u duši, veže

čovjeka okovima prijetvornosti, ljutnje, zavisti i drugih grijeha, te ga postupno paralizira. Zato Isus, na sablazan pismoznanaca, najprije govori: ‘Otpušteni su ti grijesi.’”[1]

GOSPODINOVO dinovo milosrđe krajnji je razlog naše radosti i povjerenja u Njega. „*Bojite li se da vam Gospodin neće oprostiti jer su vaši grijesi preveliki? Nije tako, jer Isus ima srce puno milosrđa... Pogledajte što kaže sveti Matej kada Isusu dovedu uzeta čovjeka. Bolesnik ne izgovara ni riječ. Jednostavno je prisutan pred Bogom. A Krist, dirnut njegovim kajanjem, tugom onoga koji zna da ne zaslužuje ništa, odmah odgovara, milosrdan kao uvijek: ‘Ohrabri se, otpušteni su ti grijesi.’”[2]*

No pismoznanci i farizeji počеше mrmljati: „*Tko je ovaj što huli? Tko*

može grijeha otpuštati doli Bog jedini?” (Lk 5,21). Da su imali malo poniznosti, mogli su razmišljati poput učenika: ako ovaj čovjek može opraštati grijeha, to je zato što je Bog s njime. Ali zbog svoje želje za zadržavanjem vlasti i nesposobnosti da dopuste da ih Božji planovi iznenade, jedino što ih zanima jest kako omesti Učiteljevo djelo. Kada Isus primijeti njihova premissljanja, odgovori im: „Što mudrujete u sebi? Što je lakše? Reći: „Otpušteni su ti grijesi“ ili „Ustani i hodi“? Ali da znate: Vlastan je Sin Čovječji na zemlji otpuštati grijeha!“ I reče uzetomu: „Tebi zapovijedam: ustani, uzmi nosiljku i idi kući!“ (Lk 5,22-24).

Isus jasno pokazuje da je najvažniji zadatak Mesije oproštenje grijeha. A da bi potvrdio svoju vlast da to učini, vraća uzetome i tjelesno zdravlje. No ono najdragocjenije, što je i sam bolesnik iskusio, bilo je vraćanje unutarnje radosti kroz milost

oproštenja. Tako su se na njemu
ispunile riječi proroka iz današnjeg
prvog čitanja: „*Ukrijepite ruke
klonule, učvrstite koljena klecava!
Recite preplašenim srcima: „Budite
jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega,
odmazda dolazi, Božja naplata, on
sam hita da nas spasi! Sljepačke će oči
progledati, uši će se gluhih otvoriti,
tad će hromi skakati k'o jelen,
njemakov će jezik klicati. Jer će u
pustinji provreti voda, i u stepi potoci*”
(Iz 35,3-6)

Došašće je vrijeme radosti, jer nas
Crkva poziva da osnažimo svoje duše
Božjom snagom. „*Kako je čudesna
ljubav našega Gospodina Isusa Krista:
njegova božanska snaga i sposobnost
da je izlije na svoju braću! Mi nikada
ne bismo mogli nositi na svojim
plećima sve zlo koje su ljudi počinili
kroz povijest... Ali Krist na toliko zlo,
koje Ga iscrpljuje u duši i tijelu
neizrecivom patnjom, odgovara
takvom ljubavlju da briše taj slap*

bijede: ‘Čovječe, otpušteni su ti grijesi. (Lk 5:20)’”[3]

„PORUKA je jasna: čovjek, paraliziran grijehom, treba Božje milosrđe koje mu Krist dolazi donijeti, kako bi – ozdravljena srca – cijeli njegov život mogao ponovno procvjetati. Ali Božja riječ poziva nas da osnažimo vjeru i da se, poput onih koji su nosili uzetoga, pouzdamo da jedino Isus može istinski izliječiti.”[4]

Ozdravljeni čovjek reagira potpuno prirodno: „*I on odmah usta pred njima, uze na čemu ležашe i ode kući slaveći Boga*” (Lk 5,25). Tko je doživio Božje milosrđe, oproštenje grijeha, ozdravljenje, želi tu radost podijeliti s drugima, s onima koje najviše voli. Taj čovjek se nije bojao neprijateljskog okruženja ni kritika pismoznanaca i farizeja. Vratio se

kući kako bi svjedočio što mu je Bog učinio.

„Ako ne želimo gubiti vrijeme na beskorisne aktivnosti ili traženje izgovora za poteškoće u našoj sredini – jer poteškoća je bilo oduvijek, još od početaka kršćanstva – moramo se sjetiti da je Krist odredio da uspjeh u pridobivanju naših bližnjih uglavnom ovisi o tome koliko mi sami imamo nutarnji život.”[5]

Ponekad prepreke dolaze iznutra, kada nas vlastita slabost preplavi i navede da ono što Gospodin od nas traži vidimo kao nemoguće. Za te trenutke kušnje može nam pomoći poziv svetog Josemaríje na rast u vjeri:

„Čudesna kakva je činio Krist, kakva su činili prvi apostoli. Možda si i ti, i ja, iskusio takva čuda. Možda smo bili slijepi, gluhi ili uzeti; možda smo zaudarali na smrt, a Gospodinova nas je riječ podigla iz našeg bijednog

stanja. Ako volimo Krista, ako ga iskreno slijedimo, ako prestanemo tražiti sami sebe i tražimo samo Njega, tada ćemo u Njegovo ime moći drugima slobodno dati ono što smo i sami besplatno primili.”[6]

A Gospa zagovara za nas pred svojim Sinom da se to ostvari i u našem životu.

.....

[1] Benedikt XVI., Angelus, 19. veljače 2006.

[2] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 253

[3] Javier Echevarría, *Getsemaní*, Planeta, Barcelona 2005, VII, 12

[4] Benedikt XVI., Angelus, 19. veljače 2006.

[5] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 5

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-
ponedjeljak-2-tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-ponedjeljak-2-tjedna-adventa/)
(13.03.2026.)